

BELA EGIPT PUŠČAVA

JE ŽE TAKO, DA OB BESEDI EGIPT SKORAJ VSAKDO NAJPREJ POMISLI NA MOGOČNE SPOMENIKE FARAONSKIH DNI. VELIČASTNE PIRAMIDE IN GROBIŠČA V DOLINI KRALJEV, LENOBNA PLOVBA PO NILU TER POLEŽAVANJE OB TOPLEM RDEČEM MORJU SO NAM ŠE NEKAKO BLIZU. POVSEM DRUG SVET PA SKRIVA V SVOJIH PEŠČENIH PROSTRANSTVIH ZAHODNA PUŠČAVA.

PET OAZ V MORJU PESKA

Kot del velike Libijske puščave se Zahodna puščava razprostira na mogočnih 2.8 milijona kvadratnih kilometrih in se poleg Egipta bohota še v Libiji in Sudanu. To so širjave lepote in samote, kjer lahko dneve ne srečaš žive duše. Otoki življenja predstavljajo le pet popolnoma različnih si oaz, razpršenih po tem ogromnem morju peska in kamenja. Kharga, Dakhla, Farafra, Bahariya in Siwa, prav vse so zaznamovane z več tisočletno zgodovino, ki se je le malo, ali pa sploh ne, dotikala zunanega sveta. Le-te so postale v zadnjem času tarča novodobnih iskalcev drugačnosti. V oazah čas kljub opazni modernizaciji še vedno utripa počasneje kot drugod. Dolgotrajna izoliranost pa je njenim prebivalcem nadelala patino skrivnostnosti.

IZVOR ZASLEPLJUJOČE BELINE

Prav tu pa se začne naša zgodba o skrivnostnosti drugačne vrste. V svojih peščenih nedrih med oazama Farafra in Bahariya leži najbolj geološko pester in nenavaden del Zahodne puščave. Od z vulkanskimi stožci prepredene Črne puščave do Kristalne gore. Krona vsega pa je nedvomno Bela puščava (Sahra al-Beida). Pričakovanja in predstave, ki si jih ponavadi nevede slikam v svojih mislih, mi še nikoli niso bile v pomoč. A Bele puščave si skoraj nisem mogel predstavljati drugače kot morje popolnoma belega peska, zato je bilo presenečenje ob dotiku s to drugačnostjo še toliko močnejše. Izvor zaslepljujoče beline so kot kreda bele in od vetra izbrušene skalne formacije nenavadnih oblik. To je svet, kjer oživijo prav vse pravljice; tudi tisti z bolj skromno domišljijo se naenkrat zbudijo med ogromnimi belimi skalnimi formacijami, ki po obliki spominjajo na številne živali – od kamele, sokola, gigantskih gob do dimnikov, katedral in še in še. Od vetra in peska ostro obrušena bela kamenina pa razkriva na površju še mnogo več – popolnoma ohranjene fosile školjk, polzev in morskih ježkov, vse to sredi puščave, stotine kilometrov oddaljene od morja.

PUŠČAVSKA PALETA BARV

Puščave me prav povsod po svetu vedno znova napolnijo z občutkom spoštovanja. Preživetje tu zahteva posebno pripravo, saj se že nedolžen sprehod po puščavi lahko kmalu prevesi v najhujšo moro. Orientacija je zaradi podobnosti pokrajine težja kot drugod, zato brez vode in naglavne beduinske rute, ki me varuje pred žgočim soncem in peščenim vetrom, ne grem nikamor. Tu je neživa narava tista, ki neusmiljeno določa pravila igre. A trdo preživetje na drugi strani ponuja toliko močnejša doživetja, če jim le pustiš dovolj blizu, da te prevzamejo in obogatijo. Nenavadne bele skale nikoli ne spijo in se glede na svetlobo in del dneva različno obarvajo in zažarijo. Čez dan se prav vsa sončna svetloba odbija od njih in hoja takrat spominja na zimsko idilo in hojo po zelo trdem snegu. Ob sončnem vzhodu in zahodu pa se nenavadne oblike oblijejo v paleto toplih rdečih in vijoličnih odtenkov. Le jasne puščavske noči znajo biti včasih prav nemarno mrzle, a tudi takrat misel na mrzaj hitro zbledi ob pogledu na čarobne, z luno obsijane mogočne neme bele podobe.

Kljub množicam turistov s celega sveta, ki dan za dnem in leto za letom godrnjaje čakajo v dolgih vrstah pred ostanki slave starega sveta, pa je tu, le nekaj ur vožnje vstran, naravni fenomen, ki brez sramu stopi ob bok Grand Canyonu ali kakšnemu podobnemu naravnemu spomeniku. A le-ta ostaja prazen. Nikjer nobene gneče, le par avanturistov s trpeznimi Toyotami, ki si v zavetju bele kamnite gobe ob soju drobnega ognja pripravljajo svoj puščavski tabor. In prav nič ni narobe s tem, naj le ostane tako – še dolgo.

